KAJ JE BRATSTVO ?

Spoznal sem, da je bratstvo življenje, katero moramo živeti, a nikakor naziranje, kateremu se verjame.

Bratstvo je dejstvo, a ne nauk.
Bratstvo je aktivno, a ne pasivno.
Bratstvo je Služenje Bližnjemu, a ne sebi.

Bratstvo vključuje močne in slabe.
Bratstvo vključuje neumne in modre.
Bratstvo vključuje grešnike in svete.

Bratstvo je tu in povsod.
Bratstvo je sedaj in vedno.
Bratstvo je Vse in njegov del.

Bratstvo objema bližnje in oddaljene.
Bratstvo objema "nebesa in pekel".
Bratstvo objema vse živo in umrlo.

Bratstvo je mednarodno, a ne narodno.
Bratstvo je univerzalno, a ne lokalno.
Bratstvo je špiritualno, a ne fizično.

Bratstvo zahteva znanje, a ne praznoverje.
Bratstvo zahteva spretnost, a ne nespretnost.
Bratstvo zahteva modrost, a ne neznanje.

Bratstvo potrebuje ženo, kot tudi moža.
Bratstvo potrebuje mojstra, kot tudi otroka.
Bratstvo potrebuje mamuta, kot tudi mikrobe.

Bratstvo je radost,nikakor ne tuga.
Bratstvo je pravica,nikakor ne krivica.
Bratstvo je budno,nikakor ne spi.

Bratstvo je toleranca,toda ni nevtralnost.
Bratstvo je edinstvo,toda ni enakost.
Bratstvo je prijateljstvo,toda ni botrstvo.

Bratstvo je vsemočno,vseprisotno,vseznajoče.
Bratstvo je ljubezen za vse,ker je ljubezen.
Bratstvo je ideal,dajte da ga ustvarimo.

Imejte torej vi,prijatelji moji,tam v svetu,vedno na pameti,da kadar in kjer srečate kateregakoli,pod katerokoli obliko:"On je moj brat!"

Peter Freeman.

-----oOo-----

Resnični Teozof mora prestaviti v prakso najbolj vzvišene moralne Ideale;uresničiti mora svoje Edinstvo z vsem človeštvom in neprestano delati za druge.

H.P.B. (Theosophist)

-----oOo-----

Stvari,ki se vidijo so samo za nekaj časa,a one ki se ne vidijo,so večne.

-----oOo-----

POSLANICA
Škofa Leadbeatera.

Bratje!Obstoja samo ena resnica,čeprav ima mnogo oblik in obstoja mnogo predočb iste.Očito je nemogoče,da bi mi z našo omejeno umstveno silo zajeli vso resnico;Bila bi smešna domišljavost z naše strani,če bi domnevali,da jo lahko spoznamo in razumemo v njeni celoti;vendar ne more naša pomanjkljivost razumevanja niti za trenutek delovati na zadaj ležečo resnico.Popolnoma sigurno je,da leži usoda našega sveta v rokah neke popolnoma dobrodelujoče sile in da se najboljše,kar se lahko vrši,tudi izvrši;in to je vse za kar gre.Velika,na temelju ležeča dejstva so edine stvari,ki so važne;naše verovanje v ta dejstva,ali naše razumevanje ali pomanjkanje razumevanja za nje - vse to ni nobene važnosti,kvečjemu osebno za nas same.Za nobenega od nas ni najmanjšega vzroka za vznemirjanje; vse stoji dobro in nekega dne bodemo popolnoma razumeli;nekega dne bodemo spoznali,kakor smo tudi mi danes spoznani.

(Iz:Th.Nachrichten)

------oOo------

Izogibajte se predsodkov!Luč je dobra,pa naj gori v katerikoli svetilki.Vrtnica je lepa,pa naj cveti v kateremkoli vrtu.Zvezda ima isti sijaj,pa naj zažari na zapadu ali vzhodu.

(Abdul Baha)

------oOo------

ZMAGA LJUBEZNI.
(Novela)

Bližnjica iz kapucinskega samostana do vaške šole vodi skozi gosto obraščen hrastov gozd. Patra Bonaventuro, ki je bil baš na poti v šolo, kjer je poučeval veronauk, zdrami iz njegove zamišljenosti lovski rog in tedaj se spomni, da se nahajajo v gozdu gostje gospoda Prečnika, katere je ta povabil na lov.

Sredi gozda naleti na čuden prizor. Nedaleč od njega stoji dekle, h kateremu se privija mlada srna. Solnčni žarki se spuščajo skozi veje na dekletove lase, ki se svetijo kot zlato; njene velike oči, bleščeče se od solza, pa so uprte v lovca, ki stoji pred njo, obdan od lajajočih psov.

"Prosim, gospod, pustite to mlado srno pri življenju! Kaj se vam ne smili, ko tako trepeče? Ali bi vas ne zasledovale te nedolžne, s smrtnim strahom napolnjene oči povsod, če bi osteklenele? Pustite srno pri meni ter se oddaljite s psi, ki jo plašijo. Prosim!"-S presunljivim glasom je dekle izreklo to prošnjo.

Gospod s puško je očaran strmel v dekle, ki je branilo mlado življenje. Ne srnine, temveč njene oči bi ga zasledovale povsod s tem obtožujočim izrazom, če bi prezrl njeno prošnjo.

"Tokrat ste rešili življenje tej srni, gospodična, toda v bodoče se izogibajte gozda za časa lova, kajti drugi se ne bodo ozirali na sentimentalne prošnje."

Dekle je bilo srečno, kakor da je sebi izprosilo življenje. Z drhtečim glasom se je zahvalilo.

"Ker sem šele danes prispela v ta kraj, nisem vedela, da se v gozdu vrši lov, sicer bi

šla čim dalje,kajti ne morem prenesti ubijanja. Zelo sem vam hvaležna,da ste ustregli moji prošnji in prosim,ne zamerite mi.Nisem mogla drugače!"

Po teh besedah je dekle pričelo gladiti srno ter jo miriti.Lovec pa je po vljudnem pozdravu odšel in namesto,da bi bil razočaran,ker mu je ušla žrtev,je čutil večje veselje,kakor če bi ustrelil največjega srnjaka;imel je zavest,da je storil dobro delo.

Pater Bonaventura je še vedno nepremično stal na mestu in zrl na bitje pred njim.Prvič v življenju je jasno čutil ženo.Vse na njej je izražalo nekaj njemu neznanega,nasprotnega in vendar tako privlačnega.To je torej prava žena:lepa,nežna,z globoko razvitim čutom usmiljenja in ljubezni.Šele ko so se njene oči zazrle v njegove,se je zavedel,da je zapadel v razmišljanje,ki mu ni bilo dopustno.Sicer je ves ta prizor in ona sama,deloval nanj kakor umotvor umetnika in občudoval je popolnost tega božanskega stvora.

Približal se ji je z besedami:"Bil sem priča,kako ste rešili življenje te srne.Vaše usmiljenje me je ganilo."

Vera Tritarjeva je motrila meniha.Mislila je:"Čemu se je odpovedal življenju ter si nadel to temno kuto?Mlad je še,lep;njegovo visoko čelo izraža inteligenco in iz njegovih velikih,temnih oči sije toplota,katere še ni ohladilo samostansko zidovje.Vendar se že opažajo na njemu znaki nasilnega zatajevanja mladosti.Preletela jo je želja,pogladiti ga po obrazu,da bi izginil njegov mrki izraz." Namesto njega je nežno pogladila srno,nato je dejala:

"Pater Bonaventura,kar sem storila,je bila moja dolžnost;mar naj bi prepustila ubogo žival,ki se je v smrtnem strahu zatekla k meni, lovcu? O,če bi le mogla rešiti življenje vsake

zasledovane žrtve, prosila bi za njeno življenje z vsem srcem, kleče; vendar ljudje so neusmiljeni in zato se raje izogibam prostorov, kjer se ne izpolnjuje peta Božja zapoved.

Patra Bonaventure se je njen glas čudno dojmil, tako globok je bil in melodičen. Vsa je bila tako harmonična.

"Odkod me poznate, gospodična", jo je začuden vprašal.

Zvonko se je nasmejala ter odvrnila: "Nova učiteljica sem na vaški šoli. Ko sem danes prispela tja, ter se pozdravila z učiteljico Vrsnikovo in učiteljem Kolovskim, sta me hotela zadržati v šoli, dokler ne pridete še vi, da se takoj spoznam tudi z katehetom naše šole. Pričela sta mi naštevati nebroj vaših vrlin in iz tega slavospeva sem spoznala, da sta vam prisrčno vdana in nehote sem se vprašala, če boste tudi name napravili tako sijajen vtis. Vendar pa se nisem hotela zadržati v šoli, kajti ta dan je še samo moj in hotela sem ga preživeti v prirodi.

In baš tu sva se morala najti. Takoj, ko sem vas zagledala, sem vedela, kdo ste, kajti učiteljica Vrsnikova je opisala do podrobnosti tudi vašo vnanjost."

Pater Bonaventura je vedno bolj strmel. Kadarkoli je govoril s kom, najsibo z moškim ali žensko, vselej je čutil, da ne spada k njim; v njemu so gledali samo poslanca Božjega, katerega se mora spoštovati, obenem pa se mu je zdelo, da čutijo pred njim neki strah.

Sedaj pa stoji pred njim mlado dekle in govori z njim, kakor z vsakim drugim, da, celo kakor s kakšnim starim znancem. Sicer ne nespoštljivo, vendar tako prisrčno zaupljivo in šegavo, kot da ne vidi v njem posvečene osebe.

Da jo spomni svojega stanu, je prešel na verski pogovor:

"Gospodična,malopre j ste omenili v zvezi z živalmi peto Božjo zapoved.Ta zapoved pa se nanaša samo na ljudi."

Vera se je zresnila in njen glas je zvenel hladno,ko je odvrnila:

"Tako vi mislite!Če pa bi bilo tako,potem bi se morala peta Božja zapoved glasiti:Ne ubijaj ljudi !- in ne samo:Ne ubijaj! In ta "ne ubijaj" pomeni,ne ubijaj življenja;življenja,ki je isto v ljudeh,kakor v živalih."

Če se je Pater Bonaventura prej čudil njeni otroški prisrčnosti,ga je zdaj presenetila njena odločna trditev,ki je povsem nasprotovala običajnemu učenju ter bila dokaz samostojnega mišljenja.V njemu se je prebudil tisti gospodovalni duh,ki ga je vedno prevzel,kadar je pridigal,ali poučeval in so ga vsi zvesto in vdano poslušali,saj je vendar iz njegovih ust prihajala Božja beseda.Že je hotel ostro zavrniti njeno trditev,toda ona ga je prehitela z besedami:

"Pater Bonaventura,oprostite,toda čas je,da grem nahraniti mlado srnico,ki je ostala sama. Tudi vi se morate pohiteti v šolo,da ne zakasnite pouka.Na svidenje!"

Vera je urno odhitela skozi gozd,tesno ob njej pa je skakljala srnica.Pater Bonaventura pa je počasi nadaljeval svojo pot,nezadovoljen sam s seboj.Imel je občutek,da je bil na neki način poražen od mlade učiteljice.

Odslej sta se učiteljica Vera in Pater Bonaventura dan za dnevom videla v šoli.Med njima pa je vladala neka tiha borba.Vselej,kadar se je v učiteljski sobi razvil kakšen pogovor,so nastala med njima nesoglasja.On je vedno zastopal svoja verska stališča,ona pa je dejala,da se ravna po načelih,ki jih nalaga srce in ljubezen.

Učiteljica Vrsnikova in učitelj Kolovski sta se v začetku čudila njenemu odločnemu naspro-

tovanju, sčasoma pa sta jo pričela prezirati, kajti prepričana sta bila, da jo bo Bog zapustil, ker ljubuje Njegovemu poslancu.

Nekega dne je povedala učiteljica Vrsnikova, da umira v bajti na koncu vasi, stara sirota Jera v največjih mukah in ne more umreti, ker ne dobi odveze. Na Verino vprašanje, čemu ji ne dado odveze, je zvedela sledečo povest:

Mati Jera je imela hčerko edinko, ki jo je zelo ljubila. Ta pa se je nekoč zaljubila v nekega cigana, ki je potoval skozi vas in ta ljubezen je rodila posledice. Ko je dekle priznalo svoj greh spovedniku, je ta prikazal njeno dejanje v taki luči, da je že itak potrto dekle obupalo. Materi je hčerka priznala, da ji je spovednik dejal da se mora vse življenje pokoriti za ta svoj veliki greh, drugače bo večno pogubljena in njen otrok bo moral trpeti, ker mu je oče nevernik.

Mati jo je tolažila, toda hčerka se ni mogla pomiriti. Odšla je v gozd; zvečer pa so jo prinesli materi, mrtvo. Da reši otroka trpljenja, je šla v smrt, še preden je bil rojen. Mati pa je nad mrtvo hčerko izrekla obsodbo: "Spovednik Pater Pavel, je njen morilec."

Do svoje bolezni se je mati Jera izogibala cerkve in duhovnikov. Sedaj pa, ko čuti, da se ji bliža smrt, želi sprejeti odvezo. Ko pa je samostanski spovednik zahteval, naj prekliče svojo obsodbo nad posvečeno osebo in naj se kesa, je zavpila: "Če je pa res morilec mojega otroka!" Sedaj pa trpi, ker ni prejela odveze.

Pater Bonaventura je opazoval Vero in iz njenih oči je čital, kako se je je dojmila ta povest. Žarele so v čudnem ognju in ko so se uprle vanj, je pobesil pogled. Tiho, skoraj neslišno ga je vprašala:

"Kaj tudi vi ne marate dati odveze ubogi starki? Tedaj jo hočem jaz rešiti trpljenja!"

Zapustila je šolo,med potjo pa je v mislih prosila Marijo,naj ji da moči,da bo lahko pomagala ubogi ženi.

Z šopkom travniških rož je stopila v mračno izbo matere Jere.Ko je ta opazila mlado dekle,je prestala z mučnim tarnanjem.Vera je najprej stopila k oknu ter ga odprla,kajti slabi zrak v sobi,jo je dušil.Nato je stopila k starki ter se ji prijazno nasmehnila:

"Šele danes sem zvedela,da ste bolni,mati Jera,sicer bi že prej prišla.Prinesla sem vam nekaj cvetlic,ki so rade žrtvovale svoje življenje,da vam prineso svoj poslednji pozdrav,kajti zima bo kmalu tu.Mati,če kaj potrebujete,vam prinesem!"

Starka je strmela v Vero,kakor v nadzemeljsko prikazen.Jedva je izustila vprašanje:"Kdo ste?"

"Ime mi je Vera in prišla sem,da vam pomagam!"

Vera je držala starkino roko,drugo roko pa je položila na njeno čelo in pri tem mislila na Marijo.Mati Jera je zaprla oči ter se popolnoma predala blagodejnemu vplivu Verinih rok.Vse bolečine so prenehale,umirila se je.

"Vera,ali veste,da sem velika grešnica in še kesam se ne svojih grehov;zato pa ne dobim odveze." - S strahom je starka izrekla te besede in se pri tem trdno oklenila Verine roke, kakor da bi se bala,da jo bo ta po tem odkritju zapustila.Vera pa jo je še topleje stisnila in odvrnila:

"Mati Jera,če ste kdaj grešili,ste to že zdavnaj popravili s svojim trpljenjem.In čemu bi se kesali svojih grehov?Iz njih nabirate izkustva in naučite se spoznavati,kaj je slabo. Kadar pa jasno spoznate,kaj je greh,se ga bodete izogibali.

Muči vas,ker ne dobite odveze?Saj vam tudi spovednikova odveza ne more odvzeti grehov, ki ste jih storili;za nje se bodete morali pokoriti sami.Vse vaše življenje pa je bilo pokora, molitev.Vaša ljubezen do hčerke,pa je bila najlepša molitev.Če bi ljudje vedeli,kakšna sila je ljubezen,bi jo razvijali stalno in povsod.

Če bi bil takratni spovednik vaše hčerke čutil ljubezen,bi jo bil tolažil,namesto da ji je očital ljubezen.Vendar,odpustiti mu morate, mati,v svojem fanatizmu in zaslepljenosti je mislil,da izpolnjuje svojo dolžnost.Smiliti se nam morejo vsi ti temni možje,ki se v neki zaslepljenosti odrekajo ljubezni in življenja ter se s tem oddaljujejo od Boga,ki je življenje."

Starka je sledila tem zvokom,polnim nežnosti in ljubezni.

"Saj bi mu že odpustila,toda če se spomnim,da je moja hčerka večno pogubljena,ker je samomorilka,mu ne morem oprostiti."

"Mati Jera,nobeno živo bitje,ne more biti večno pogubljeno!Mar naj bi Bog,ki je neskončno dober in poln ljubezni,stvoril pekel za nas, ki smo Njegovi otroci?Potem On ne bi bil Bog! Potem bi bil le strašen maščevalec,ki se ga je treba bati in ne ljubiti! Vendar Bog je!Tisti Bog,h kateremu se lahko zatekamo s polnim zaupanjem in ki bdi nad nami ter nam pomaga.Od Njega lahko pričakujemo le najlepše;če verujemo v pekel,žalimo s tem Njega,ker s tem dvomimo v Njegovo ljubezen."

Stara žena se je globoko oddahnila;njene oči so bile uprte v Vero,ki je vsa žarela.Govorila je z ognjem prepričevalnosti,obenem pa je vlivala v starko svojo življenjsko silo.

"Sama Mati Božja,vas je poslala k meni, Vera;mirna sem,kot še nikoli in nobene boli ne čutim več.Le kako ste napravili ta čudež?"

"To ni čudež,mati,to je ljubezen.Ker vas ljubim,sem vam želela pomagati in ta ljubezen mi je dala moči,da sem vam lahko odvzela bolečine,pri tem pa mi je pomagala Marija."

"Kako me morate ljubiti,če me ne poznate?"

"Poznam vas,saj v nama teče isto življenje in življenje,ki je samo eno povsod,ljubim nadvse."

"Sedaj bom mirno umrla,ne bojim se ničesar več;tudi nobenega sovraštva ne čutim več. Iz vas sprejemam mir,skozi vaše roke teče mir, ki se izliva v mene.Mir,sveti mir!"

Vedno tiše so prihajale besede iz njenih ust;vedno počasneje je dihala,dokler ni popolnoma prenehala.Blažen,svečan mir,se je razlival po obrazu mrtve matere Jere.Vera jo je prekrižala ter ji stisnila v roke cvetlice.

Hotela je zapustiti sobo,toda korak ji zastane,kajti pri vratih je stal Pater Bonaventura.

"Pri najinem prvem srečanju,ste rešili življenje,to pot pa ste dokazali,da znate reševati tudi duše.Občudujem vas,gospodična Vera!"

Približal se je pokojnici,pokleni1 ter molil.Nato jo je blagoslovil in skupno z Vero sta zapustila sobo.

Zavila sta v gozd;Vera je bila precej izčrpana,zato se je hotela osvežiti v prirodi,Pater Bonaventura pa se je vračal v samostan.

"Ko ste zapustili šolo,sem čutil,da vam moram slediti.Ko pa sem stopil v sobo ter opazil zamaknjeni izraz starke,sem ostal v ozadju. Vera,nikdar še nisem bil tako živo zadet,kakor pri vaših besedah.Pri vsaki vaši besedi sem čutil v svojem srcu glas,ki mi je zatrjeval,da imate prav,razum pa se je protivil pritrjevati naukom,ki so nasprotni našim.Toda zmagalo je srce!Občudoval sem vas!Skozi vas je govoril glas, kateremu se nisem mogel upirati.Kakor na mater

Jero,ste vplivali tudi name,čudežno.Odkod sprejemate te skrivnostne sile,s katerimi vplivate tako blagodejno na ljudi?"

"Vzgojena sem bila z ljubeznijo in razumevanjem in vsled tega se je razvijal v meni ta globoki čut ljubezni do bližnjega in želja pomagati mu.Osebni magnetizem,ki ga posedujem v precejšnji meri,združen z ljubeznijo in željo pomagati bližnjemu ter misel na Marijo,vse to mi je že neštetokrat pomagalo odvzeti bolečine trpečemu.Zadostuje,ako položim roko na glavo bolnika in že odjenja bolečina.

Nikdar pa še nisem čutila toliko magnetizma,kakor sedaj,odkar čutim veličanstno ljubezen žene do moža.Ta me tako napolnjuje,da bi objela ves svet.Če hodim po gozdu,gladim drevesa,poljubljam cvetlice,pojem ob spremljanju ptic in se divim prirodi,ki je izraz Božanske ljubezni.Dotaknite se moje roke in čutili bodete izliv moje ljubezni.Čutim takšno blaženstvo,ki se čuti samo,kadar se ustvarja.Ljubezen je stvarjanje."

Kakor svečenica ljubezni,je delovala Vera na patra Bonaventuro.Iz nje je žarela takšna čudovita sila,ki je zajela tudi njega ter ga ovila z neznano toploto.Vprašal jo je:

"Kdo je mož,ki je povzročil,da se je rodila ta vaša velika ljubezen?"

Vera se je zazrla v njega in iz njenih oči mu je sijal odgovor,ki so ga potrdila njena usta:"Vi!"

Pater Bonaventura si je z rokami zakril obraz in njegove misli so se neurejeno podile po glavi:"Torej,tudi ona?"O,Bog,zakaj bo morala trpeti tudi ona,kakor trpim jaz,odkar čutim to pregrešno ljubezen!Že ko sem jo prvič videl,je zavladala mojemu srcu.Dan za dnevom sem se boril proti tej usodni ljubezni,zaman.Hotel sem zagos-

podovati nad njo s svojim verskim fanatizmom; bolelo me je, ko sem opazil, da stopa po svoji poti verovanja in vendar sem moral občudovati njeno dobroto, ljubezen in usmiljenje, ki se je izražalo pri vsaki priliki.

Ljubi Bog, obvaruj jo trpljenja, saj je kljub vsemu dobra in jaz se hočem pokoriti za oba."

S trdim, hladnim izrazom se je Pater Bonaventura obrnil k njej ter dejal: "Globoko ste se pregrešili, ker vas navdaja takšno čustvo napram posvečeni osebi. Ker pa je vaše srce dobro, vam hočem pomagati, da bodete lažje premagali to pregrešno ljubezen.

Prosil bom našega opata, naj me pošlje za gotovi čas v kakšen oddaljen samostan in medtem, upam, bodete pozabili name." - Ni se upal pogledati v njene oči, da ne bi videl, kako trpi, toda motil se je.

Vera je ostala popolnoma mirna in z zmagoslavnim glasom je odvrnila:

"Pater Bonaventura, ljubim vas in te ljubezni mi ne more nihče vzeti! Kaj mislite, da ljubezen izbira med posvečenimi ali neposvečenimi osebami? Ona je tu in se ne meni za nobeden ljudski zakon, ker je od Boga. In čemu naj bi vas pozabila, če me misel na vas napolnjuje s srečo. Kjerkoli se bodete nahajali, vas bo obdajala moja ljubezen in vas čuvala. Bog z vami!"

Nežno je gledala za njim, ko je odhajal; v mislih ga je blagoslavljala, kajti čutila je da trpi.

Vsi ti dnevi so bili za Patra Bonaventuro napolnjeni s trpljenjem in borbo. Samostana ni zapustil, le v samostansko kapelico je hodil in molil. Pa tudi tu ni našel miru; kadar je pogledal na Marijino sliko nad oltarjem, se mu je zdelo, da vidi neko sličnost z Vero, samo da je bila Vera še mnogo lepša. Vedno jo je imel pred očmi, žarečo

od ljubezni.

Dan pred njegovim odhodom v prostovoljno pregnanstvo,pa je zapustil samostan ter se podal v gozd.Ni se mogel upirati želji,ki ga je gnala tja.

Kar si je podzavestno želel,se je izpolnilo.Srečal je Vero.Z nepopisnim veseljem mu je hitela nasproti ter dejala:

"Ves čas sem želela,da bi se še lahko poslovila od vas.Prosim,vzemite za spomin tole sliko!Dobila sem jo od matere za spomin;najdražje mi je!"

Bila je to mala slika Marije v srebrnem okvirju.Nikoli še ni videl takšne slike in vendar je čutil,da bi morale biti vse slike Marije enake tej.Da,to je prava slika Marije,matere nas vseh!Njene oči so bile uprte vanj in zdelo se mu je,da prodira ta pogled v njegovo dušo.

Sprejel je ta sveti dar ter se ji prisrčno zahvalil.Ko pa ji je podal roko v slovo,ga je obvladalo njegovo čustvo.Zavpil je:

"Pa če tudi bom večno pogubljen,se ne morem odpovedati te pregrešne ljubezni!Brez tebe ne morem živeti!"

Vera je gladila njegovo roko,dokler se ni pomiril.Vsa borba poslednjih dni je bila zabrisana.Iz njenih rok se je izlival vanj mir,ki ga je zaman iskal v molitvi.

Ko je bil popolnoma miren,pa je dejala:

"Pater Bonaventura,dokler verujete,da boste pogubljeni,če ljubite in da je ljubezen pregrešna,ne veste kaj je prava ljubezen.Zato je bolje,da se vrnete v samostan,ker takšna ljubezen ne bi rodila sreče."

Drugo jutro je Pater Bonaventura pred sol čnim vzhodom zapustil samostan.Na odrejeno mesto je hotel potovati peš, - kakor na Božjo pot - za pokoro.

Pot se je dvigala strmo navzgor in ko je prispel na vrh,je izšlo solnce.Obstal je in se divil temu veličanstnemu prizoru.Neštetokrat je vstal pred solnčnim vzhodom,toda nikdar še ni užival takšnega vstajenja.

Stal je na vrhu gore,sam,svoboden.Pogleda mu ni zapiralo samostansko zidovje,svobodno ga je pošiljal na vse strani.

To prebujanje prirode,čim se je dotaknejo solnčni žarki,se ga je čudno dojmilo.Katera sila je,s katero drami solnce prirodo iz spanja?Ali je toplota?

Zrl je v solnce,ki se je kopalo v jutranji zarji.Njegovi žarki so pričeli prebujati tudi srce in dušo Patra Bonaventure.V sebi je začutil življenje.Vse umetno stvorjene in prisiljene ovire so odpadle,čutil je samo življenje,življenje,ki je isto povsod.

Vračal se je,svež,svoboden,prerojen. Vsa teža,ki ga je tlačila,je odpadla;njegov korak je bil lahek,najraje bi bil zletel v dolino - k njej,ki pomeni zanj solnce,življenje.

Ko je stalo solnce najvišje sta se sestala. Oči so zrle v oči,roka se je oklepala roke.Z blaženim nasmehom jo je vprašal:

"Ali čutiš,kako se izliva ljubezen iz mojih rok?Čista,prava ljubezen,ki ustvarja!Vera, čutim,da je najina ljubezen sveta,ne pregrešna; čutim Boga."

"Ker ljubiš,si spoznal Boga,ki je najčistejša in najpopolnejša ljubezen."

Š.K.

---oOo---

OPAZOVANJA.
(G.S.A.)

Odvreči obliko, pomeni ne vstopiti v življenje.

Jetnik vidi svobodo tam, kjer ni njega; kralj ljudi stanuje povsod kraljevsko.

Kdor je brez luči, išče s strahom poti iz svoje teme; kdor nosi luč v svojem srcu, ne pozna nikjer teme.

Samo tisti ima življenje, ki sredi vseh zemeljskih oblik od veselja prepeva v nebesih, kajti vse stvari zemlje so snov za nebesa.

Kdor vstopi v carstvo življenja, odkrije končno, da ne obstoja nobeno drugo carstvo.

———oOo———

O ljudje! Vi vsi ste sadovi enega drevesa in listi ene veje.

Ta peščica prahu, svet, je ena domovina - naj bo v edinstvu.

Eno bi morali postati vsi narodi v verovanju in vsi ljudje kot bratje.

Baha-U-Llah.

———oOo———